

Ain Vares "Ingel kuulutab rõõmusõnumit" Luuka 2:8-14

Alur Õunpuu,
pastor

Jõulusõnum

Tere armsad sõbrad!
Käes on ilus, lumine jõulukuu, kus kogu maa on mattunud valge lumevaiba alla. Seal, kus mõniaeg tagasi oli must ja porine on nüüdseks saanud kaetud puhta lumega. Metsapuudki on saanud endale ilusad valged kuued ja külmakraaditki õues näitavad, et talv oma täiusega on kohale jõudnud. Aastaajd vahelduvad, ilmastikuloled muutuvad aga meie Jumala sõna püsib muutumatu ja kindlana! Oleme jõudnud taas aasta kõige kõnekamasse kuusse. Mõtlen seejuures sellele, et jõulukuu on aeg, kus kõneldakse ja mõtiskletakse kõige enam jõululapsesest Jeesusest. Miks ja mis siis õigupoolest toimus nüüdseks juba üle 2000 aasta tagasi? Kas sellel kõigel on tähendust minu elu jaoks? Need on küsimused,

mida inimesed läbi aegade on esitanud ja on küsimas tänagi. Sõbrad olen veendunud selles ja usun, et sõnum Õnnistegijast, kes on Issand Kristus on üks ja ainus, mis kõneleb meile tõelisest pattude lunastajast. Jeesus, kellel on meelevald andestada meie patud ja tuua meie südamisse tõeline Jõulurahu! Jeesuse sünniloost võime lugeda Piiblis olevast Uuest Testamendist ja sealsetest evangeeliumitest. Luuka evangeeliumis 2:10 ütles ingel karjastele, kes olid pidamas valvet öösel oma karja juures: "Ärge kartke! Sest vaata ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kõigele rahvale!" Ingel ütles, et see rõõm saab osaks kõigele rahvale, ka sinule ja minule! Veel ütles ingel, et seda sõnumit ei pea kartma. 15 salmis, kui inglid olid läinud nende juurest ära taevasse, ütlesid karjased üksteisele: "Läki nüüd Petlemma ja vaadake seda asja, mis on sündinud!" Armas sõber, et kohtuda Õnnistegijaga ei pea sa tingimata sõitma Petlemma, vaid pigem külastama oma kodulinna- või küllakirikut, kus jutlustatakse Jeesusest, kes sinule võib saada Õnnistegijaks. 16 salmis, kui karjased olid leid-

nud Maarja ja Joosepi ja lapsukese, kes magas söimes teatasid nad asjast, mis neile oli üteldud selle lapsukese kohta. Usun, et sinagi leiad selle ime oma elus, mida oled otsimas nii nagu need karjased, kes asusid teekonnale, et kohtuda Õnnistegijaga kellest neile kuulutati. Ja kui nad omakorda kuulustustööd jätkasid, kuulutades Maarjale ja Joosepile, loeme 19 salmist: "Ent Maarja pidas kõik need sõnad meeles ning mõtles nende oma südames." Mõtles sinagi sõnadele, mida Kirikus jõlude ajal Õnnistegijast Jeesusest kõneldakse, et võiksid karjaste kombel tagasi koju minna Jumalale au andes ja teda kiites kõige eest, mida olid kuulnud ja näinud! Minule isiklikult on kõige kõnekamaks jõulusalmiks saanud Johannese 3:16-17
Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on annud, et ükski, kes temasse usub ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu! Sest Jumal ei ole oma Poega läkitanud maailma, et maailma üle kohut mõistaks, vaid et maailm tema läbi õndsaks saaks!

Jõulurahu soovides,
Alur Õunpuu

LEHES

Ma kuulsin Vaimu ütlemas ...

Kathi Pelton lk 2

Taevaline mees

Paul Hattaway lk 2

Jõulude tähendus

..... lk5

Märtrite Hääl lk5

Nelipühiliikumine Saaremaal

Tõnu Paju lk 6

Oleme aastased

Kai ja Kati lk 7

On suur rõõm ja eesõigus jagada teiega sõnumeid meie koguduse NELIKAARE lehe kaudu. Siinkohal tahan tänada kogu lehe toimetuse meeskonda eesotsas Ain Varese, kes 100% toetab lehe väljaandmist. Olen mitmete lehelugejate käest saanud sõnumeid sellest, kui suureks õnnistusk on see leht neile olnud. Soovin meeskonnale jätkuvalt vastupidavust ja samas kutsun teid kel südamese, toetada lehe igakuist väljaandmist, kandes oma toetuse Koguduse arvelduskontole: a/a 221011046162 Swedbank märksõnaga NELIKAARE kuukiri. Täna südamest igat rõõmsat toetajat.

Alur Õunpuu

LASTEKESKUS

Sinu toetus on väga oodatud, annetada saad: MTÜ Kaks Kala a/a 221044984819

meie telefonid:
Kai 5373 6152
Kati 509 7878

Ma kuulsin Vaimu ütlemas: „Ma tahan, et sa õnnistaksid neid!“

Kathi Pelton

Issanda nimi olgu tänatud (i.k. õnnistatud) nüüd ja igavesti!
– Ps 113:2

Kristlastena kasutame sõna „õnnistus“ rohkem kui paljusid muid sõnu. Meie jaoks on tavapärane rääkida oma päeva, pere, koguduse jm õnnistustest. Meile meeldib paluda õnnistusi nende üle, keda me armastame ning vägevate teenistuste üle. Sageli ütleme üksteisele: „Jumal õnnistagu sind!“ Mõnikord me isegi venitame oma usku ning „õnnistame oma vaenlasi.“ Ma mõtlen, et kuigi me seda teeme, kui palju me tegelikult seda tegu mõistame.

Juudi rahval on sadu õnnistusi, mis on osaks nende sünaagoo- gi teenistusest. Nende praktikaks on õnnistada kõike seda, millest nad oma igapäeva elus ning ühistes kokkutulekutes rõõmu tunnevad. Heebrea õnnistusi on kerge ära tunda, sest need kõik algavad sõnadega „Õnnistatud oled sa“ (*birkhot atah*). Sageli nimetatakse seda „*Shem umalkhut*,” mis tähendab „nimi ja suveräänsus.“ See tunnustab *Adonaid* kui kuningat üle kogu universumi.

Nimi ja suveräänsus

Mitmeid aastaid tagasi alustas üks meie lastest suhet ühe vastassugupoolest inimesega, kellega mina ja mu abikaasa üldse ei leppinud. Kui ma läksin Issanda ette, et otsida nõu olukorra lahendamiseks, kuulsin Vaimu ütlemas: „Ma tahan, et sa õnnistaksid neid.“ Hakkasin kohe seda häält sõitlema, kuna olin kindel, et Issand ei tahtnud seda ebatervet suhet õnnistada. Läksin tagasi palvesse. Taaskord kuulsin: „Ma tahan, et sa õnnistaksid neid.“

Täielikus segaduses otsustasin oma abikaasa käest küsida, mida tema tajub. Kui rääkisin talle, mida olin kuulnud, hakkas ta mind noomima! Aga ükskõik kui väga ma üritasin, ei kuulnud ma mitte midagi muud. Järgmisel päeval kohtusime oma kohaliku teenimismeeskonnaga ning jagasime nendega olukorda ning

sed, mida olin kuulnud. Nad asusid palvetama ning kuulsid sama asja. Kuigi see käis kõige selle vastu, mida pidasime õigeks ja kohaseks, hakkasime õnnistust paluma nende üle. Me isegi rääkisime õnnistust nende üle.

Peale seda, hakkasime nägema Jumalat suveräänselt liikumas nende elus. Me ei olnud rääkinud nõusolekut nende suhte ebatervete aspektide üle, kuid me olime vabastanud Jumala „nime ja suveräänsuse“ nende elude ja suhte üle. Tegelikult oli see, et me olime – ilma ise seda mõistmata – kutsunud Püha Vaimu, et ta liiguks nii nagu tema tahab selles olukorras.

Algselt olime võtnud kindla hoiaku kõigi selle suhte aspektide vastu selle tõttu, mida meie silmad nägid ning meie uskumuse tõttu „kohtamas käimise“ suhtes, kuid Jumal ei tahtnud, et me seisaksime selle vastu, mis toimub. Tema tahtis, et me nõustuksime tema kui Kuningaga nende elude üle. Me ei seisnud enam „liha ja vere“ vastu ning hakkasime seisma koos kuninga ja tema suveräänsusega. Issand oli meid alandanud ning liigutanud oma tee pealt eest ära. See „õnnistamise“ tegu alustas nende mõlema noore elus elumuutvat protsessi, mis kestab tänase päevani.

Õnnistades oma vaenlasi

Kerge on õnnistada seda, millega me nõustume ning mida me näeme kui head, kuid vabastada õnnistus kellegi üle, kes teeb valit või elab elu, mis on täis asju, millega meie nõus ei ole, võib olla üsna raske. Sageli me vaatame õnnistust kui nõustumist selle inimesega, kelle üle me seda räägime. Kuid Jeesus rääkis sellest kui Jumalaga nõustumisest, et tema tahe sünniks nende elus.

„Kuid ma ütlen teile, kes kuullete: Armastage oma vaenlasi, tehke head neile, kes teid vihkavad, õnnistage neid, kes teid neavad, palvetage nende eest, kes teid halvustavad! Kes sind lööb põse pihta, sellele paku ka teine, ja kes sinult võtab kuue, sellele ära keela ka särki! Anna igaihele, kes sinult palub, ja sellelt, kes võtab sinu oma, ära küsi tagasi! Ja nii, nagu te tahate, et inimesed teile

teeksid, nõnda tehke neile!

Ja kui te armastate neid, kes teid armastavad, mis lahkust te selle eest ootate? Isegi patused armastavad neid, kes neid armastavad. Ja kui te teete head neile, kes teile head teevad, mis tänu te selle eest ootate? Isegi patused teevad sedasama. Ja kui te laenate neile, kellelt te loodate tagasi saada, mis tänu te selle eest ootate? Ka patused laenavad patustele, et nad samavõrra tagasi saaksid. Aga armastage oma vaenlasi ning tehke head ning laenake ilma midagi tagasi lootmata, ja teie palk on suur ja te olete Kõige kõrgema lapsed, sest tema on helde tänamatute ja kurjade vastu! Olge armulised, nagu teie Isa on armuline!“ – Luuka 6:27-36

Kas see tõde ei tee oma vaenlase õnnistamist mitte palju kergemaks? Sa nõustud Jumalaga, selleks, et tema suveräänsuse vägi hakkaks liikuma nende elus! Me vedame nii palju aega ja energiat, püüdes välja nuputada oma järgmist liigutust, mõeldes välja strateegiaid, et näha oma vaenlast segaduses või, et kuidas saada kadunud lapsi pöörduma tagasi koju, kui ehk tuleks meil neid vaid õnnistada! Ma arvan, et me viidame palju aega, püüdes anda nõu Pühale Vaimule, kuidas ta peaks liikuma ja mida tegema.

Mina olen isiklikult kuulnud lapsevanemaid palumas kannatust oma laste üle, selleks, et neil ei oleks enam isu patu järele. Aga miks mitte jätta see töö ja „kuidas“ osa universumi kuninga jaoks, kes nad loonud on ning kes teab nende iga mõtet? Hakkame õnnistama oma lapsi, kes on ekslemas, nii et Jumala nimi ja suveräänsus saaks neile tuntuks. Õnnistame oma vaenlasi, õnnistame oma valitsust, õnnistame oma juhte, õnnistame neid, kellega me nõus ei ole, õnnistame igaks juhuks ka iseennast, kui meie peaks äkki olema need, kes vajame tema suveräänsust tööd oma elus.

Õnnista oma rahvast

Ma olen sageli tummaks löödud, kui kuulen mõningaid kristlasi rääkimas meie presidentist. Ma olen kuulnud halvustavaid sõnu – nalju, viha ning isegi needusi

tema elu üle. Kuidas see kasuks tuleb? Veelkord, sa ei pea nõustuma inimese tegude ja uskumustega selleks, et teda õnnistada. Meil tuleb hakata seisma õnnistava hoiakuga, kui räägime oma juhtidest ja valitsusest. Las Jumal olla suveräänne meie maa ja valitsuse üle. Kui sa kuuled usklikku rääkimas needust või tegemas nalja kellegi või millegi üle, millega nad nõus ei ole, siis ära kõhkle talle rääkimast õnnistuse väest.

Kogemus, millest me Jeffiga läbi läksime oma lapse suhtes, oli üks raskemaid valikuid, mida meil iial tuli teha. Inimene, kes oli tulnud meie lapse ellu, oli ohtlik nende oma saatusele, usu- elule ning suhtele meiega. Kui me oleksime nende vastu seisnud, siis oleksime kaotanud nad mõlemad; kuid neid õnnistades, saime juurde veel ühe lapse. Kas võib olla, et kui kõik usklikud meie maal hakkaksid meie juhte õnnistama, et me saaksime siis inimesed, kes oleks Jumala südame järele?

Luuka 6:36 käsib meil olla armulised. Tehkem täna pühendus „olla armuline nii nagu meie Isa on armuline (i.k näitab halastust). Las halastus ja õnnistus sadada meie kodude ja meie rahva üle. Immutagem oma rahvast, oma perekondi, oma kogudusi, oma linnasid läbi õnnistuse sõnadega.

„Ja Issand rääkis Moosesele, öeldes: „Räägi Aaroni ja ta poegadele ning ütle: Õnnistades Iisraeli

lapsi, öelge neile nõnda: Issand õnnistagu sind ja hoidku sind! Issand lasku oma pale paista sinu peale ja olgu sulle armuline! Issand tõstku oma pale sinu üle ja andku sulle rahu! Nõnda pandagu minu nimi Iisraeli laste peale ja mina õnnistan neid!“ 4Ms 6:22-27

Paneme tema nime oma juhtide, oma perekondade ja oma maa peale, nii et Issand saab tuua oma tahte ning liikuda nende elus.

Ma kõnelen õnnistust sinu ja sinu armsate üle!

Ilmus Elijah Listis 27. nov 2010
Tõlkis Tiina Usin

JÄRJEJUTT

Taevaline mees

Paul Hattaway

**Neljateistkümnes peatükk
Terasväravad avanevad pea**

Kui Jun oli paastunud neliküm-
mend päeva ja nelikümmend ööd,
tuli Saatan teda kiusama küsimu-
sega:

-Kas sa proovid olla parem kui
Õpetaja? Ta paastus ainult neli-
kümmend päeva ja nelikümmend
ööd. Miks Jumal sind ei aita? Sa
sured siin kindlasti, ja mis saab
siis sinu perest, emast ja naisest?
Pidev rünnak ta mõttemaailma
vastu ägenes, tundus nagu ümbrit-
seks teda vaimupimeduse maailm.
Küsimused ja kartused kiusasid ta
meeli. Kas mu paastu ajendiks oli
uhkus?

Yun ei osanud midagi peale hakata
vaimse survega ja kaalutles enese-
tappu. Aga ta teadis et selline tegu
oleks hirmus patt, seepärast jätkas
ta vastupanu nendele piinavatele
mõttekraapimistele, kuni ta leidis
lohotut Jumala Sõnast.

-Ära veel pidutse võitu minu üle,
vaenlane! hüüdis ta usus. -Kuigi
istun pimeduses, Issand on mu
valgus. Ta juhatab mind välja val-
gusesse. Ma saan näha Ta õiglust.
Yun'i võitlused jätkusid. Rõõm
ja rahu vaheldusid lootusetuse,
valu ja hirmuga. Välistel olukor-
rad, mis tal ees seisid, olid üle ta
seedimisvõime. Nüüd hakkas ta
endalt küsima, kas see sisemine
Jumala rahu, mis oli teda turva-
liselt kandnud mitmeid aastaid,
on teda maha jätmas. Pärast pikka
õist võitlust küsis ta Jumalalt:

-Issand, kas ma olen teinud pattu?
Mida ma olen sulle teinud? Miks
sa ei anna mu patte andeks?

Lootusetuses ta hüüdis Jeesusele:

-Võta minu vaim!

Aga Jumal vastas talle:

-Mu poeg! Ma tean su tegusid. Ma
tean, kui vähe on sul jäänud jõudu
järele. Sa oled olnud kuulelik mu
Sõnale ega ole hüljanud mu nime.
Seda kuuldes hakkas Yun rõõmu
pärast nutma. Ta tundis ennast
lapsena, keda on kõvasti kolgitud,
ja nüüd Jumala hoolitsus ja tõeli-
ne armastus ümbritsevad teda. Ta
kuulis samal hetkel need sõnad,
mis pea osutusid prohvettlikeks:
"Vaata, ma avasin su ees ukse, ega
keegi või seda sulgeda. Ma tean, et
sinul on vähe jõudu, kuid sa oled
hoidnud talle mu sõna ega ole sa-
lanud mu nime." (Ilm3:8)

Neid sõnu saatis võimas jumalik
nägemus. Taevaline mees nägi
mitut terasväravat, mis avanesid
ta ees üksteise järel. Nende läbi

nägi ta lugematul hulgal mehi ja
naisi eri rahvustest, noori ja vanu
kes kõik ülistasid Issandat. Püha
Vaim meenutas ka neid nägemusi
mida ta oli saanud varem ja mis
puudutasid ta kutsumist evangee-
liumi tööle.

Pärast seda langesid jälle masen-
davad, piinavad pilved ta peale.
Ta ei näinud mingeid võimalusi
evangeeliumi kuulutamiseks ja et
võiks täide viia oma kutsumist.
Lootusetuses ta ütles Jumalale, et
kui ka ta isegi avaks vangla ukсед,
ei oleks tal jõudu nendest välja
kõndida.

-Ma ei võta oma kutset tagasi,
meenutas talle Jumal.

-Igaüks, kes usub, võib teha samu
tegusid mida mina olen teinud ja
veel suuremaidki.

Kõik valu ja meelepaha kadusid.
Valgus ja vägi ja rõõm tulvasid
Yun'i südamesse. Ta nägi teise nä-
gemuse, kus Jumal andis talle näha
kuidas ta ise koos teiste usklikega
murravad läbi kõikidest tõketest
ja raskustest, mis nende teele jäid.
Kõik teised vangid hakkasid rää-
kima sellest mehest, kes ei söönud
midagi ja oli ikkagi elus. Vangid
hakkasid omavahel kihla vedama
selle peale, kui kaua ta veel elada
võiks. Kongikaaslasel, kellel oli
kohustus Yun'i kanda ülekuula-
mishoonesse ja ära, oli temast
hale meel nähes Yun'i haavu ja pi-
inatud keha.

Nähes Yun'i kannatusi vanglas,
kasvas teiste vangide huvi tema
vastu, peagi hakkasid nad küsima:
-Mida see mees öieti oma elust
mõtleb, keda esindab?

Väljaspool vanglat olid usklikud
teadlikud Yun'i kannatustest ja
ohvrist, paindumatust usaldusest
Jumala vastu. Palju kodukogu-
duse kristlasi paastusid ja palve-
tasid ööd ja päevad ta pärast. Ja
kogudus kasvas pidevalt. Imesid
ja tunnustähti sündis pidevalt, ja
Kristuse ihusse liideti tuhandeid
uusi usklikke.

**Viieteistkümnes peatükk
Kiusatuses**

Paasumise ja palvetamise jätkudes
nägi Yun hirmsa nägemuse. Selles
nägi ta võimsat tormi kõrbes mis
rebis katuse ta majalt. Kodu vun-
dament püsis kindlana, aga seinad
väändusid ja murdusid. Seinte
pragunemise järel ründasid neid
suure karjana skorpionid, mustad
maod ja herilaseparved. Yun'i
valdas hirm. Ta ei teadnud, mida
teha.

Nägemuses pöördus ta ümber
ja nägi alasti naist, kes meelitas

teda. Naine kutsus teda meelita-
des rindadega enda juurde varju.
"Tule siia, põgeneme koos." Torm
ja kõik jälgid roomajad meelitasid
Yun'i jooksma alasti naise, selle
prostituudi poole, kes võis ära
hoida saabuvat katastroofi. Äkki
nägi ta ema seismas enda kõrval
nägu säramas ja ta peatus. Ema
andis talle leivatüki ja palus selle
tal ära süüa. Herilased, skorpionid
ja mustad maod hakkasid uuesti
teda ründama. Nende hammus-
tused tundusid nagu nooled, mis
läbistasid südame. Yun väänles
valudes ja hüüdis:

-Oo Jumal! Päästa mind!

Siis ta ärkas üles.

Nüüd Yun mõistis, et ees ootavad
uued ülekuulamised, ta sirutas
käed vend Li poole, kes oli ta kõr-
val.

-Mind kuulatakse üle varsti jälle,
ja ma pean kannatama Issanda
nime pärast. Palvetame armu ja
abi mulle!

Just siis kriginisid ukse hinged ja
kambri uks avanes. Kõva hääl rik-
kus vaikuse:

-Tooge Yun välja!

Vend Li oli aidanud Yun'i mitmel
viisil. Mõnikord kandis ta Yun'i
ülekuulamisele ja tagasi, kui ta ei
jaksanud ise käia. Enne vanglasse
sattumist oli Li kõigutamatu rõõ-
vel. Politseinikud olid pannud Li
Yun'i kongi pidamiseks tal silma
peal ja teatamaks kõiki ta tege-
misi valvuritele. Aga Li hakkas
Yun'i vastu huvi tundma ja imes-
tas, miks see mees peab nii palju
kannatama, kuigi ta käitumine
on täiesti aus. Ühel päeval tahtis
Li õppida tundma Jeesust kui Va-
bastajat. Lõpuks ometi oli Yun'il
kristlasest kambrikaaslane.

Yun pandi ülekuulamistoa be-
toonpõrandale pikali. Üks üle-
kuulajatest küsis kas ta ka täna
kavatseb vait olla.

-Meil on meetodeid, mis panevad
sinust sitkemaadki mehed laulma,
irvitas ta.

Ja siis algasid julmused. Nad tal-
lasid ta kätel ja jalgadel, siis kaks
meest kes olid vastutavad ülekuu-
lamise eest võtsid elektrinuiad
välja. Nad juhtisid elektrivoolu ta
pähe, näkku ja teiste kehaosa-
dele kasutades piinariista mak-
simaalvõimsust. Elekrilöökidest
põhjustatud valu tundus muser-
davat kogu ta ihu. Kuna Jumala
Sõna elas sügavalt ta südames,
teadis ta et Issand seisib ta kõrval.
Valu andis mingil määral tagasi.
Ta suust ei oldud kuulnud veel ai-
nustki sõna.

Yun'i sitkuse pärast vahetasid üle-

kuulajad nüüd taktikat ja hakka-
sid talle lähenema "siidikinnastes."
Ülekuulajate juht ütles Yun'ile:

-Me soovime anda sulle võimalu-
se. Kui sa tunnistad, et oled teinud
valesti ja õhutanud kristlasi vastu
seisma parteile ja registreeritud
kirikule, me unustame kõik su va-
rasemad teod. Me võiksime juba
möölda partei liikmeks astumise
üle! Sinust võiks tulla koguni Kol-
me ise kiriku esimees!

Mees togis Yun'i sõbralikult jala-
ga.

-No mis sa selle peale kostad?

Yun'i värisemapanev nägemus tul-
vas tagasi ta mällu. Nüüd ta mõis-
tis, kes see alasti prostituut oli ja
kes veetles teda pakkudes kaitset
hirmsate roomajate eest. Tõe-
näoliselt oleks ta võinud vältida
alandusi ja valusid ning pääseda
vabadusse. Kui suurepärase oleks
pääseda koju oma naise juurde.
Tal tarvitseb vaid loobuda oma
kutsest, jääda Kolme ise kiriku
käsu alla ja järgida valitsejate ju-
hiseid.

Piinad, nälg, mustus, hais ja kõik
muugi selles hirmsas vanglas lak-
kaks ja arvatavasti pleekuksid ära
ta mälestustest. Talle lubati, et ta
võib kuulutada, ristida inimesi
ja õpetada Piiblit. Ta saaks isegi
oma palvemaja lauluraamatute ja
Piiblitega hulgal, mida ta ei os-
kaks endale ettegi kujutada. Talle
ei keelataks midagi. Lõpuks oleks
ta pere ohutuses ja ta saaks kindla,
turvalise positsiooni ühiskonnas.
Ta peas galopeerisid kiiresti küsi-
mused: Missuguste tingimustega
ma peaksin nõustuma? Kui raske
oli vastata mõõnvalt kirikule, kes
piltlikult oli muutunud prostituut-
diks? Mõõnvalt nõustuda kom-
partei valvamise ja juhtimisega?

Äkki kuulis ta ülekuulajat küsivat:
-Kas sa kuuled mind, Yun? Kas
võtad selle pakkumise vastu?

Samal hetkel mõistis Yun piinajate
sõnade tähendust. Nende tingi-
mustega nõustumine tähenda-
nuks kutsumuse ja elu ohtu sead-
mist. Siis ei oleks ta enam vaba
lind, vaid seejärel oleks ta kindlalt
puuri suletud lind.

25 aastase nooruki südames käivi-
tus valulik sõda. Ta ei või lubada
neil ennast surnuks peksta. Oli nii
palju põhjusi milleks elada. Ta oli
noor, tal oli naine ja palju sõpru
ning kohustusi. Kogu elu oli alles
ees.

Just siis kui ta oli järele andmas ja
nõustumas tingimustega, ilmua ta
ilmade ette taas alasti prostituut.
Naine kutsus meelitas teda enda
juurde, ja skorpionid, maod ja he-

rilaseparved tõusid uuesti üles. Ta lebas külmal tsementpõrandal poolsurnuna. Tal ei piisanud jõudu isegi rääkimiseks.

Siis saatis peälekuulaja kedagi vangla haiglaosakonda abi järele. Ruumi astus pahatahtliku ja armutu välimusega mees, kes oli arvatavasti arst. Yun kuulis teda ütlevat:

-Lahkuge ruumist. Ma tahan uurida Yun'i üksinda.

Uurimismeetodid osutusid päris ebatavalisteks.

-Olen päris kindel, et ma saan su rääkima panna, ütles arst julmalt. Ta asetas Yun'i lauale ja sidus rihmadega ta käed ja jalad kinni. Kuritahtlik naeratus huulil võttis arst välja mõned suured nõelad. Arvatavasti kasutas ta neid ainult "eriraviks" neile, kellel ei olnud soovi rääkida. Yun vingerdas ja karjus valust, kui "arst" surus paksud nõelad talle sõrmeküünete alla ühe nõela teise järele. Yun kaotas valu pärast lõpuks teadvuse.

Meelemärgusele tuli ta vangikongis. Kogu ta keha oli tursunud, ta ei tundnud üldse oma käsi. Vend Li kuulis arsti ütlevat talle:

-Yun, täielik idioot! Kao oma Jumala juurde!

Arst oli rääkinud Yun'i kongikaaslastele, missuguse kohtlemise osaks Yun oli saanud. Kõik olid hirmul. Yun'i piinad puudutasid juba ka kõige paksema nahaga mehi, neid teda kes enne olid teda kiusanud.

Rutiinsed ülekuulamised jätkusid ja töid endaga kaasa enam peksmisi, elektrilööke ja nõelu. Keset hirmsaid piinamisi uskus Yun, et Jumal tahab talle midagi öelda. Yun märkas et ta on muutunud tahtejõuliseks. Nende pahade meeste kaudu õppis ta uskumatut kuuletumist, usaldust ja lootmist Jumalasse. Samal ajal ta kannatlikkus kasvas ja tugevnes. Ta mõistis üha sügavamalt Kristuse kannatusi ja Jumala riigi suurust.

Nii nagu Jeesus Pilaatuse ees, püsis vaht Yun ülekuulamistel ega andnud teada ülekuulajatele midagi. Teismelisena üles kasvanud kristlasena oli ta saanud Jumalalt laulu- minust ei tohi kunagi saada juudast. Ega tulnudki.

Kuuesteistkümmes peatükk Tasast kannatamist kurjuse keskel

Ülekuulamistehnika muutus, kui uurijad mõistsid, et Yun ei anna neile mingisugust informatsiooni. Suure põlgusega hakkasid nad teda sõimama kiskudes teda silmalaugudest, huultest, kõrvadest ja teistest kehaosadest. Nad võtsid tal riided seljast ja peksid teda

metsikult. Siis käskisid nad Li'd viia ta tagasi kongi.

Teiste vangide arvates see oli juba liig. Ülekuulajad vahetasid taas taktikat et teised vangid ei läheks üle Yun'i poolele. Nad hakkasid Yun'i taga rääkima valetades vangidele tema kohta öeldes, et ta oli poliitilis- reaktsioonilise tagurlikkuse kurjategija, kes oli kurjalt enda kasuks ära kasutanud partei usaldust.

Teda süüdistati pettuses: ta ei sööstest ta teeskleb end haige olevat. Kui teda oli viidud haiglasse ravile, teatasid arstid avalikult, et tal ei ole midagi viga. Vangla ametnikud teatasid, et Yun on riigi vaenlane, keda peab karmilt karistama. Nüüd oli iga Yun'i kongikaaslase kohus valvata visalt teda ja teatada tema kõikidest tegudest vangivalvuritele.

Nad kasutasid Mao teooriat klassivõitlusest kavalalt viha ja kahtluste õhutamiseks Yun'i vastu. Selle hetkeni tundsid pikka karistusajaga kandvad vangid Yun'ile kaasa. Kuuldes aga neid süüdistusi, läksid nad raevu selle kaitsetu argpüks peale. Neil ei olnud midagi kaotada. Neid oli alandatud ja koheldud ebaõiglaselt nii palju kordi, et neid ei arvatud isegi inimolenditeks. Yun'i kiusamine pakkus neile võimaluse valada oma pinged ta peale välja. Alandustes ja valus, mida nad tegid Yun'ile, ei olnud mingeid piire.

Alguses kongikaaslased rahulduisid sellega et solvasid teda sõnadega. Nad pilkasid seda Jeesust, keda ta teenis. Kui see ei avaldanud soovitud mõju, lükkasid nad ta "voodi" kusenõu kõrvale kambris. Kuna seda nõud tarvitas 16 vangi, on võimatu ette kujutada seda lehkaka, mis täitis õhku kui Yun lebas voodis kusenõu kõrval. Aga sellest veel ei piisanud.

Nüüd tahtsid vangid ta arvel veel ennast lõbustada, ja kambri juht oli esimene. Ta kõndis Yun'i juurde ja kuses ta pähe ning näkku. Yun, kes ei olnud võimeline ennast kaitsma, lebades võimetuna, abitud, poolsurnuna- mees, kellest oli järele jäänud ainult luu ja nahk. Ta võis ainult vaikselt kannatada ja mõelda sõnu, mis kirjeldasid Jeesust: "Ta ei sõimanud vastu, kui teda sõimati; ta kannatas ega ähvardanud, vaid jättis kõik selle hoolde, kes mõistab kohut õiglaselt." (1Pe2:23)

Seal, kus valitseb kurjus, paneb vaid ettekujutus piirid kõige armutumatele ja julmematele tegudele. Kui valvurid õhutasid teisi vange karmiks kohtlemiseks, mõtlesid nad seda sõna- sõnalt. Nad lubasid teistel vangidel heita ta peale

ka väliskäimla nõu.

Üks valvuritest torkis Yun'i elektrinuiaga kui ta ligunes käimlajäänuste sees. Valulained murdsid ta kurnatud keha, mis ei kaalunud rohkem kui 30 kg. Valudes väanlev Yun pidi neljakäpukil roomama üle inimeste väljaheidetest moodustunud hunniku. Kui ta oli üle jõudnud, tõugati teda jälle ja elektrinui torgati talle nüüd suhu. Kui elekter klõpsutati sisse, oli valu ettekujutamata pöörane. Nüüd oldi mindud vend Li meelest liiga kaugetele. Ta proovis Yun'i välja tõmmata väljaheidete hunnikust, aga teised ei lasknud tal seda teha.

Yun kuulis südames 22. psalmi: "Mu neel on kuiv nagu potitükk ja mu keel on kinni suulae küljes, surmapõrmu paigutasid sa minu. Sest koerad ümbritsevad mind, tigidate hulk keerleb mu ümber; nad purevad mu käsi ja jalgu, ma võin lugeda kõiki oma luid." (Ps22:16-18a)

Seal ta nüüd lebas elumärkideta, aga ta hing ei olnud surnud! Ta kuulis veelkord Jumalat talle ütlevat: "Olge rõõmsad ja hõisake, sest teie palk on suur taevas! Just samamoodi on taga kiusatud ka prohveteid enne teid." (Mt5:12)

See sündis 1984 a. märtsikuu alguses, ilmad hakkasid soojenema. Kui Yun lebas väliskäimla seinä ääres üritades toibuda läbielatud katsumustest, voolas rahu ta peale.

Yun'i mõtted pöördusid tagasi kaugel tunduvast õhtust, sinna kus arreteeriti. Ta meenutas neid väheseid vendi ja õdesid, kelledega koos ta oli kogunenud kokku ja kes olid tol õhtul pesnud üksteisel jalgu. Ta meenutas kallist sõpra, kes oli andnud talle rätiku sõnadega: "See kaitseb sind külma eest," just enne kui politsei oli saanud. Häid inimesi on palju.

Ta hakkas laulma 23. psalmi: "Issand on mu karjane... Ka kui ma... ka kui ma kõnniksin pimedas orus, ei kardata ma kurja." Alles õhtul lubati ta sõpradel kanda ta tagasi kongi.

Yun ei teadnud veel seda, et vangla valvurite ülem ei olnud veel jõudnud teda piisavalt piinata. Oma julguses arendas ta uusi piinamisviise. Yun oli mässinud rätiku endale ümber vöökohta ja sidunud sõlme kohale tassi. Ta pere oli kininud talle selle mälestuseks. See oli talle eriti väärtuslik.

Valvurite pealik käskis vangidel heita tass kusetünni. Seepeale rebisid vangid rätiku ta ümbert ja heitsid tassi tünni. Yun tahtis päästa tassi ja rätikut, aga südametu valvur haaras tassi uuesti ta käest

ja heitis selle tagasi tünni ja kuses sellele peale.

Yun sirutas käe, võttis tassi ja surus selle kõvasti vastu rinda. See oli virtsast läbimärg. Ta süda täitus raevuga, ja ta tahtis neid kurje mehi needa, aga ta tal ei tulnud sõnagi suust. "Õnnistage neid, kes teid taga kiusavad, õnnistage ärge needke... Ära luba kurjal võitu saada enda üle, vaid võida sina kuri ära heaga."

Vihast nuttes õnnistas ta neid mehi. Yun ei aimanudki, et nad peagi saavad kannatama oma südametuse pärast. Vend Li, kristlasest kongikaaslane, paigutati teise kongi, kuna ta kaitses Yun'i. Nüüd said vangid taas Yun'i kiusata vabalt togides jalgadega ja pekstes teda, kustes talle pähe ning näkku.

Järgmisel hommikul pärast Li ümberpaigutamist hakkasid mitmel vangil hirmsad sügelemised. Nende kehad olid täis punaseid paiseid ja haavu. Nad olid saanud sügelised! Kihelus oli nii väljakanatamatu, et nad ei saanud rahulikult paigal istuda. Tundus et Yun'i nakkus kuidagi ei puudutanud.

Kambrikaaslased hakkasid Yun'i uurima et saada põhjuses selgusele. Kui nad olid temalt särge seljast kiskunud, nägid nad et tal ei olnud punaseid täppe- ei ühtainustki! Hämmastav oli see, et esimene sügeliste nakkuse saaja oli kongi juht. Need, kes ei olnud veel nakkust saanud, arvasid et neil on parem ennast pidada juhust kaugemal.

Selle asemel lükkasid nad Yun'i voodi kusetünni juurest kongi juhi kõrvale, lootes et ta saab niimoodi nakatunud. Varsti levis nakkus teistelegi jättes Yun'i täiesti puhtaks. Tundus et sügelise lestad "hüppavad temast üle" ja ründavad teisi.

Ainult üks vangidest peale Yun'i jäi terveks. Sel põhjusel hakkas ta varsti Yun'i kohtlema sõbralikult. Ühel õhtul, kui ta pani Yun'ile tekki peale, sosistas Yun talle kõrvale, et ta peaks Jeesuse vastu võtma Päästjaks. Samal hetkel võttis mees Jeesuse südamesse ja teenis Yun'i pärast seda ustavalt.

See kõik jättis tugeva mulje Yun'i kongikaaslastele, aga nad veelgi ei lakanud teda häirima. Kongi juht tõmbas Yun'ilt teki ja andis oma selle asemele. Tekk oli täitsa paksult kaetud vereplekkidega. Sellest hoolimata Yun ei haigestunud.

Jõulude tähendus

Nädal enne jõule tuli mulle külaline. See juhtus nii: olin lõpetanud oma õhtused majapidamistööd ja valmistusin magama minema, kui kuulsin äkki eestost tulemas mingit heli. Avasin toa ukse ja oma ülatuseks nägin, kuidas jõuluvana astus mu kamina kõrvale.

Mida sa teed, hakkasin küsima? Kuid sõnad jäid mu kurku kinni kuna nägin, et tal olid silmis pisarad. Tema tavapärase lustakas olek oli kadunud. Kadunud oli ka see innukas, tormakas õhin, mida me kõik teame. Ta ütles mulle vaid ühe lause ... „Õpeta lapsi!“

Olin segaduses. Mida ta mõtles selle all? Ta ootas mu küsimust ning kiire liigutusega võttis ta puu tagant välja väikese koti. Kui ma seal häämingus seisin, ütles jõuluvana: „Õpeta lastele! Õpeta neile jõulude tähendust. Seda tähendust, mis tänapäeval on unustatud.“ Seejärel sirutas jõuluvana oma käe kotti ja tõmbas seal välja kuusepuu ja asetas selle enda kõrvale. „Õpeta lastele, et see puhas roheline värv kuusel on roheline aasta ringi ning see kõneleb inimkonna igavesest lootusest. Kõik kuuse okkad näitavad taeva poole, mis peaks kõigi inimeste mõtted suunama taevale.“

Siis pistis jõuluvana oma käe taas kotti ja tõmbas välja särava tähe. „Õpeta lastele, et see täht oli taevane märk töötusest kaua aega tagasi. Jumal töötab maailmale saata Päästja ja siis oli täht märgiks selle töötuse täitumisest.“

Siis tõmbas jõuluvana oma kotist välja küünla. „Õpeta lastele, et küünal sümboliseerib Kristust, kes on maailma valgus ja kui me näeme seda valgust, siis meenutab see meile, kuidas tema ajab pimeduse välja.“

Järgmisena võttis ta oma kotist välja pärja ja asetas selle kuusele. „Õpeta lastele, et pärg sümboliseerib armastuse tõelist olemust. Tõeline armastus ei kustu iialgi. Armastus on üks pidev kiindumuse ring.“

Siis tõmbas ta välja kuusehte iseenda kujutisega. „Õpeta las-

tele, et mina, jõuluvana, sümboliseerin lahkust ja head tahet, mida me tunneme jõulude ajal.“

Seejärel võttis ta välja astelpõõsa lehe. „Õpeta lastele, et see astelpõõsas räägib surematusest. See räägib okaskroonist, mida meie Päästja kandis. Punased astelpõõsa marjad räägivad verest, mida Jeesus valas.“

Seejärel võttis jõuluvana oma kotist välja kingipaki ja ütles: „Õpeta lastele, et Jumal armastab maailma nii palju, et ta andis oma ainusündinud poja. Tänu olgu Jumalale tema kõneldamatult suure kingituse eest!“

Siis võttis jõulumees oma kotist välja kõvera pulgakommi ja riputas selle puu peale. „Õpeta lastele, et see pulgakomm räägib karjase sauast. Kõver konks selle sau otsas aitab karjasel tuua eksinud lambaid karja juurde tagasi. See pulgakomm on sümbol sellest, et me oleme oma venna hoidjad.“

Nüüd võttis ta oma kotist välja ingli kujukese. „Õpeta lastele, et inglid kuulutasid aulisi sõnumeid Päästja sünnist. Inglid laulsid, „Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu, inimestest hea meel.“

Siis kuulsin pehmet helinat, mille peale tõmbas jõuluvana oma kotist välja kellukese. „Õpeta lastele, et kadunud lambad leitakse üles kellukese helina järgi, see peaks kutsuma inimesed karja juurde. Kelluke räägib juhtimisest ja tagasipöördumisest.“

Jõuluvana vaatas tagasi ja tal oli hea meel. Ta vaatas minule otsa ja ma nägin, et säde tema silmis oli tagasi tulnud. Ta ütles: „Pea meeles õpetada lastele jõulude tõelist tähendust ja ärge asetage mind jõulude keskmesse, sest mina olen vaid selle alandlik sulane, kes on tegelikult jõulude kese. Ja mina kummardun selleks, et teda ülistada, meie Issandat ja Kuningat.“

*Autor teadmata
Tõlkis Tiina Usin*

Märtrite Hääl

Iraan: Pastor mõisteti süüdi ususalgamises

Gilani provintsi Assize kohus, Iraanis, mõistis pastor Youcef Nardarkhani ametlikult süüdi selles, et ta keeldub Mohammedi tunnistamast prohvetiks. Märtrite Hääle andmeil väitis kohus, et selle tulemuseks on usust taganemine kuna Nardarkhani usub Jeesusesse ning on jaganud oma usku ka teistega. Süüdistuses, mille prokurör kohtu ees välja tõi, oli öeldud: „Ta on korduvalt eitanud suure islami prohveti prohvetiks olemist ning puha islami religiooni seadusi ... Ta on tõendanud oma usustaganemist, korraldades evangeelseid koosolekuid ning kutsudes teisi kristluse juurde, samuti rajades kodukogudusi, ristides inimesi, väljendades teistele oma usku ning salates islami väärtushinnanguid.“ Kui pastor Youcefilt ta usu kohta küsiti, vastas ta kohtu dokumentide kohaselt järgnevalt: „Kuna ma sündisin moslemi perekonda, olin ma moslem kuni selle hetkeni, mil pöördusin kristlusesse 19-aastasena.“ Ta tunnistas avalikult Jeesuse Kristuse vastu võtmist. Kohus väitis ka, et usustaganemine on islami teoloogide hinnangul kuritegu. Pastor Youcef'i kaitseadvokaat on süüdistused tagasi lükanud, väideldes, et „kuna Iraani islami kohtukorralduses ja teistes karistusseadustikes ei ole karistust täpsustatud usustaganemise suhtes ... siis pastor Youcef ei ole sooritanud sellist kuritegu, mis vääriks karistust.“ Kuid süüdistuses on kirjas, et pastor Youcef, kui usustaganeja, hukatakse. Tema advokaatidel on aega 20 päeva, et see otsus edasi kaevata. Märtrite Hääl julgustab sind jätkuvalt palvetama pastor Youcefi ja tema pere eest. Palveta, et see appellatsioon oleks edukas ning et ta saaks vabaks.

Pakistan: Kristlane õpetab naisi

Fazeelat Bibi nägu muutub rõõmsaks, kui ta räägib evangeeliumi jagamisest naistega ning kuidas ta õpetab neid seda ise lugema. Fazeelat, kes on nüüdseks 46-aastane, on teisi naisi õpetanud oma külas, Pakistanis, alates 2002.aastast. Jumal on andnud talle südame harida vaimulikult oma kristlikku kogukonda, kellest paljud on vaesed ja hariduseta. Märtrite Hääle Pastorite Tugiprogrammi abil, on Fazeelat naisi teeninud ja õpetanud ning õpetanud paljusid neist Piiblit lugema. See Märtrite Hääle programm toetab tuhandeid pastoreid, koguduste juhte, evangeliste ja muid koguduse töötajaid, kes levitavad evangeeliumi piiratud riikides. „Enne abiellumist, kui elasin oma vanemate pere juures, ühes moslemi enamusega külas ... hakkasin ma evangeeliumi kuulutama ning õpetama täiskasvanuid, olin siis 20-aastane,“ rääkis Fazeelat. „Ma olen kurb, kui näen kristlasi, kes ei saa Piiblit ega kristlikku kirjandust lugeda. Seepärast hakkasin õpetama naiste gruppi, et neile haridust anda.“ Fazeelat töötab koos mõnede oma sõpradega, juhtides 30 naist oma palvegrupis. „Umbes 90% naistest on ilma hariduseta,“ rääkis ta. „Kõik neist kuuluvad vaestesse perekondadesse ning enamikel neist on raskusi perekonnas. Oma palvekoosolekutel me arutame perekonna probleemide üle ning palvetame nende õdede eest, kellel on raskusi. Viimased kuus aastat olen saanud Tugiprogrammi abi oma teenistuses. Ma olen Issandale tänulik, et ta on andnud võimalusi osaleda tema Kuningriigi töös.“ Fazeelat on näide tuhandetest ustavatest usklikest kõikjal maailmas, kes jätkavad Kristuse teenimist ning evangeeliumi jagamist vaenulikes riikides. Palveta, et Fazeelat jätkaks julget elu Kristusele ning teiste teenimist oma külas.

Tõlkis Tiina Usin

Nelipühiliikumine Saaremaal

Tõnu Paju

Evald Kiili (1982:131) sõnul ühinesid kõik Vaba Evangeeliumi kogused Evangeeliumi Kristlaste Vabasuühingute Liiduga, kuid Kuressaare kogudus seda võimalust ei kasutanud. Kui Tallinna Vaba Evangeeliumi Kogudus astus Vabasuühingute Liitu 1. mail 1937. aastal Tallinna III Evangeeliumi Kristlaste Vabasuühingute nime all, siis Kuressaare kaotas oma iseseisvuse ning koos Valjala osakonnaga jäid Tallinna koguduse osakondadeks. Kuigi nelipühi koguduste ühinemine Vabasuühingute Liiduga andis täieliku tegevusvabaduse, oli see üleminekuajaks siiski suureks tagasilöögiks. Evald Kiili (1997:41) mälestuste kohaselt ei ühinenud osa nelipühi koguduse liikmeid uuestiloitud usuühinguga. Esimeseks põhjusteks toodi, et Uus Testament ei kõnele koguduste liidust, vaid iseseisvatest kogudustest. Teiseks, et liitu kuuluvad Vabakogudused ei seisnud täielikult usuristimise alusel, vaid tunnustasid ka laste ristimist. Siiski jäi nelipühilaste poolt nõutav usuristimine põhikirja alles. Nende muudatustega seoses kaotas kogudus hulga liikmeid. Vaatamata Eesti kirikute ja usuühingute uuesti põhiseadusest tulenenud muudatustele, tegutses Kuressaare kogudus Tallinna osakonnana edasi. Ühinemine Evangeeliumi Koguduste Vabasuühingute Liiduga tõi osalise tagasilöögi, kuigi liitumine oli formaalne. Sisuliselt oli nelipühilastel vabadus jät-

kata oma tööd. Karl. L. Marley on kirjutanud oma elutee mälestustes: "Nelipühilased said endiselt oma tegevust jätkata, mina neid oma "valitsemisega" ei kimbutanud" (Pilli 2009:85). Küllastati erinevaid tööpunkte Abruksal, Valjalas, Sõrves ja mujal. Koguduse juures tegutses ka pühapäevakool, mida juhendasid koguduse noored. Muudatustest hoolimata jätkus nelipühiliikumine nii Eestimaa kui ka Saaremaal.

Tallinna osakonnana toimus tegevus kaks aastat ning Evald Kiili (1997:64) sõnul oli see ikkagi suureks tagasilöögiks kogudusele. Koguduse liikmete ühisel soovil otsustati muuta osakond jälle iseseisvaks koguduseks. Evangeeliumi Kristlaste Vabuühingute Liidu kongress toimus Tallinnas Luise tänaval, Karmeli usuühingu ruumides, 14. veebruaril 1940. aastal. Nimetatud kongressil võeti Kuressaare nelipühi kogudus Liitu vastu iseseisva kogudusena Kuressaare Evangeeliumi Kristlaste Vabasuühingute nime all (Kongressiteade 1940; ERA.14.11.741). Kogudusel oli siis 272 liiget (Kiil 1981:149).

2.5 Nelipühiliikumine Teise maailmasõja alguses

1939. aasta järjest tugevnev rahvusvaheline pinge eskaleerus 1. septembril Saksa-Poola sõjaks, mis paisus 3. septembril Suurbritannia, Pansusmaa ning Briti dominiionide Austraalia ja Uus-Meremaa sõttasattumisega Teiseks maailmasõjaks (1939-1945). 17. septembril alustas Nõukogude

liit sõjategevust Poola vastu. Kuigi juba 1. septembril teatas Eesti oma erapooletusest puhkenud sõjas, jõudsid sõjasündmused kiiresti Eestisse. Tallinna põgenes uus Poola allveelaev, Tartu lähedale maandus Poolast tulnud lennuk. NSV Liidu valitsus esitas Eestile ultimaatumi sõlmida vastastikuse abistamise pakt ja selle alusel loodi Eestis Nõukogude sõjalennuväe ja -laevastiku baasid. NSV Liidu väeüksuste tulek Eesti baasidesse toimus ajavahemikul 18.10-1.11.1939 (Arjakas 2008:129). Traagilised sündmused järgnesid 1940. aasta suvel. 14. juunil 1940. aastal alustas NSV Liit otsest vänetegevust Eesti Vabariigi vastu. 1940. aasta traagiline suvi muutis Eesti elu tundmatuseni. Formaalsete ja ühe kandidaadiga valimiste järel moodustati põhiseadust ning muid seadusi rikkudes uus Nõukogude-meelne ühekojaline Riigivolikogu, mis 21. juulil kuulutas välja Eesti Nõukogude Sotsialistliku Vabariigi ja esitas palve võtta Eesti NSV vastu NSV Liidu koosseisu, mis rahuldati 6. augustil 1940. aastal (ibid). Kuressaarde majutati Balti rannakaitse staap. Suurem probleem Eestile oli korraldada mõne tunniga Punaarmee üksustele ruumid. Konflikti vältimiseks otsustati vägedele anda Eesti sõjaväe kasarmud ning suvel tühjana seisvad koolihooned (Zetterberg 2009:487). Nõukogude vägede jõudmine Kuressaarde ja mujale Saaremaale tõi endaga kaasa pöördumatud muudatused kohalike koguduste

ellu. Nelipühilaste koosolekute saal asus Tallinna tn 18, peatänav ääres Kuressaarde sissesõidul. Hans Mirka (1994:49) sõnul tuli grupp kõrgemaid mereväe ohvitseri kontrollima koguduse kasutuses olevat maja. Mõne päeva pärast saadeti ametlik teade koguduse ruumide sõjaväe kasutusse üleandmise kohta.

Koguduse kooskäämiseks otsiti uusi võimalusi. Koguduse järgmiseks peatuspaigaks sai koguduse liikme Vally Sohni raamatukauplus, aadressil Pikk tänav 5. Mõne aja möödudes keelas Kuressaare Linna Täitevkomitee seal koosolekute pidamise. Hans Mirka meenutab, et lahenduse leidmiseks pöördui kohaliku baptistkoguduse poole, eesmärgiks ühiste koosolekute korraldamine (ibid). Paraku osutus ka see kooskäämise koht üürikeseks. Baptisti koguduse palvel, mis asus Pikk tänav 15 kõrvalhoone teisel korrusel, võeti sõjaväe kasutusse. Järgmise kooskäämise kohana kasutati sama maja keldrikorrusel asuvat endist pagari suurt töötuba, mis ühisel jõul korrastati. Hans Mirka meenutab: "Seal olid alised koosolekud, sest välised raskused olid meid kokku sulatanud" (ibid). Nendest koosolekute võtsid osa baptistid, priilased ja nelipühilased. Endises pagari töötoas lõpetati koosolekute pidamine kohaliku võimu poolt kirjaliku keelava teatega, kus väideti, et koosolekute pidamine on kategooriliselt keelatud.

Metodisti kiriku hoone oli ainsana veel nõukogude võimu poolt sõjaväe kasutusse võtmata. Ühiselt paluti metodisti koguduse vanemalt Martin Priikaselt võimalust koosolekute pidamiseks. Jumala teenistusi korraldati nelipühilaste, baptistide ja priilaste poolt nii koos kui ka eraldi. Koosolekute pidamine jätkus seni, kuni algas suur küüditamine. Küüditatute hulgas oli ka Martin Priikask, palvela võeti sõjaväe kasutusse, mis siiski hiljem tagastati. Peale seda käisid koguduse liikmed kodudes palvetamas ja üksteist Jumala sõnaga kinnitamas.

Uue olukorraga kaasnesid teisedki raskused. Võõrvõimu riigikorraldus ei aktsepteerinud vaimulikku tööd põhitööna ning seetõttu tuli vaimulikel leida ajalik töö. Hans Mirkal õnnestus koguduse liikme Vally Sohni kaasabil saada tööle fotograaf Nikolai Königsfesti juurde. Hans Mirka jäi Kuressaarde tööle kuni Nõukogude armeesse mobiliseerimiseni, ta mobiliseeriti 1. augustil 1941. aastal (Püüa 2002:107).

Herbert Söderholm (vasakul) ja Hans Mirka Kuressaares 30. aastate lõpus

2.6 Nelipühiliikumine Saksa okupatsiooni ajal 1941-1944

Mandri-Eesti oli Saksamaa poolt vallutatud 31. augustiks 1941. aastal. Saksa 61. jalaväediviis vallutas Kuressaare 21. septembril ning mereväe toetusel Sörve sääre 5. oktoobril 1941. aastal (Arjakas 2008:153). Eestis algas Saksa okupatsiooni aeg, mis kestis 1944. aasta sügiseni.

Hans Mirka viidi Siberisse Tsebarkuli, kus ta oli veidi üle aasta. Edasi saadeti ta rindele Velikie-Luki lähistele, kus ta sattus sakslaste kätte vang. Olles mõni aeg Neeveli, Vitepski ja Polotski vangilaagrites, pääses ta tagasi Eestimaa, kodulinna Viljandisse 1943. aasta varakevad.

Esimesel võimalusel naases Hans Mirka Kuressaarde tagasi armastatud koguduse juurde. Koguduse vennad olid juba eelnevalt üürinud pastorile elukohaks korteri Lossi tänav 11 hoones (tänapäeval Lossi 15) koos saaliga koosolekute pidamiseks. Tervitama ja õnnitlema olid tulnud Arnold Veske, Feodor Koddu, Aleksander Meriste, Jalakas ja mitmeid teisi usklikke. Selleks puhuks korraldati metodisti palvelas koosolek, mis osutus rahvarohkeks.

Hans Mirka oli vaid lühikeseks ajaks pääsenud kodumaale. Sõjaväekohuslasena, pidi ta kuu aja pärast minema rindele, seekord saksa sõjaväevormis punaarmee vastu. Kuressaares oli sõjaga seoses tekkinud olukord, kus puudusid kogudustel pastorid. Metodisti

koguduse pastor Martin Priikask oli küüditatud, baptisti koguduse pastor Artur Eiman oli siirdunud Karl Kaupsi kutsel Tartu kogudusse ja erinevad kogudused käisid koosolekuid pidamas metodisti palvelas. Usklike hulgas ringles teade, et Saksa sõjaväe kohustustest vabastatakse vaimulikud, kelle koguduses on 800 liiget. Metodisti, baptisti ja nelipühi vendade ühisel nõupidamisel otsustati anda koguduste poolne tõend, et Hans Mirka on valitud kolme koguduse pastori. Hans Mirka kirjutab oma mälestustes:

“Rääkisin olukorrast toleaege Evangeeliumi Kristlaste Vabakoguduste Liidu juhile Karl Leopold Marley. Tegime koos palvelkirja Saksa sõjaväe ringkonna staapi, kus märkisime ära Kuressaare kolme koguduse otsuse, et olen valitud kolme koguduse pastori, kus koguduste liikmete arv ulatub 800ni. Kuna Karl. L. Marley kõneles vabalt saksa keelt võeti tema suulised seletused arvesse ja mind, kui vaimulikku vabastati sõjaväe kohustustest (Mirka 1994:133).

Otsust kinnitas sellekohane tõend, mis registreeriti Kuressaare sõjakomissariaadis. Kauaaegne metodisti koguduse liige Vladimir Väli (2008) kinnitab saksa ajal tekkinud olukorda: “Hans Mirka käis metodisti, nelipühi, baptisti. Kolmes kohas oli ta koguduse vanemaks, eraldi majad olid küll, aga Mirka oli ainuke kõneleja”.

Hans Mirka sõnul oli nüüd tegemist rohkesti (ibid). Küllastati osakondi ja erinevaid tööpunkte, kanti hoolt ja julgustati usklikke sellel

raskel ajal. Eriti sooja vastuvõtu osaliseks sai Hans Mirka Valjala osakonnas.

Kuressaares pidasid nelipühilased saksa okupatsiooni ajal koosolekuid ka aadressil Lossi tn 11. Nimetatud hoone oli hilisemal nõukogude perioodil kasutuses kohtumajana ja tänapäeval taasiseseisvunud Eesti Vabariigi tegetseb seal Arendsburg Boutique & Spa Hotell. Elli Veskis (2008), kes tuli usule Hans Mirka kaudu 10. jaanuaril ja liitunud kogudusega 17. aprillil 1944. aastal mäletab, et lisaks koosolekute saalile oli koguduse kasutada ka väiksem kõrvalruum, kus peeti palve- ja noortekoosolekuid. Praegu Kuressaares elav Eerik Kivi (2009), kes on saanud “kohtumaja” saalis kristlaseks 24. septembril 1944. aastal, mäletab saksa ajal toimunud koosolekuid ja palvekoosolekuid elavatenä, kus räägiti võõraid keeli, kõneldi prohvetlikult ja palvetati palju.

Saksa okupatsiooni aastatel said ka mitmed avaliku elu tegelased haaratud Püha Vaimu tööst. Kuressaare linnaape V. Kallas, ärimehe Kapsi ja härra Alle abikaasad olid öed ning nad said päästetud. See avaldas mõju nende meestele, kes omakorda said tõsiusklikeks. Hans Mirka meenutab: “Pidasime Metodisti kirikus varaseid koosolekuid, enne tööle minekut ja linnaape Kallas istus igal hommikul tagapool pingis” (Mirka 1994:136). Linnaape Kallase perekonnaga seoses mäletab Elli Veskis (2008) Püha Vaimuga ristitud saamise kogemust: “Suvel organiseeriti

koduseid palvekoosolekuid. Saksa okupatsiooni ajal sai Kuressaare linnaape naine usupuudutuse, ta elas Pärna 33 eramajas. Linnaape naine kutsus meid ka enda koju palvekoosolekule ja ma sain seal Püha Vaimuga ristitud, ma ei oska seletada, aga mul olid keeled ja kõik õnnistused, see andis mulle suure kindluse”. See toimus 10. augustil 1944. aastal (Veskis 1997). Vladimir Kallas (1900-1978) oli Kuressaare Linnaape vahemikus 21.09.1941- 1.06.1943 (Kuressaare Linnavalitsus 2010).

Kolme kogudusega koos peeti ka ühiseid jumalateenistusi ja Hans Mirka (1994:137) sõnul oli kolme kogudusega koos töötamine temale erakordselt õnnistatud aeg. Evald Kiil (1982:132) on saksa okupatsiooni ajal Kuressaares toimunud vaimuliku töö kohta öelnud, et aastatel 1943-1944 olid Saaremaal jälle ärkamise ja Vaimu õnnistuse ajad.

Kuressaare nelipühi koguduse tegetseb Eesti Vabariigi ajal üüritud palvesaalides, kuid planeeriti oma palvela ehitamist. Ehituseks vajaliku raha kogumiseks käis Herbert Söderholm Rootsis ja kogus seal suure summa ehitusfondi jaoks. Teise maailmasõjaga seotud sündmused ei lasknud ehitustöödega alustada. Kogutud ehitusfondi raha andis Herbert Söderholm Tallinna Eelimi kogudusele võlgade katteks (Kiil 1997:65).

Järgneb

Oleme aastased

3. detsembril sai Laste Päevakeskus 1. aastaseks.

Detsembrist juunini käis keskkuses 710 last, septembris 83, oktoobris 124 ja novembris 109. Päevas teeb see keskmiselt 6 last, tegelikkuses varieeruvad päevad 2-12 lapseni ja vahel on neid rohkemgi.

Lastega me õpime koolitükke, mängime, joonistame ja õpime süüa tegema. Laste kasutada on ka spordisaal. Abivajajatele leiame vajadusel võimaluse riiete või jalanõude hankimiseks.

Sel sügisel aitasid lapsed kaasa nii puudeveol kui hoovikoristusel, sügisel vaheajal toimus väljasõit Mändjalga.

Novembris küsisime lastelt 2 küsimust:

1. Miks sulle meeldib siin käia?

Laste vastused:

- meeldib mängida

- sest siin käib palju minu sõpru
- siin on väga lõbus olla mõnikord

2. Mida sa sooviksid siin teha?

- arvutis mängida

- kokata

- netis surfata

Jõulupidu toimub meil sel aastal koos koguduse pühapäevakooli lastega.

Soovime kogudusele ja kõigile meie toetajatele ja sponsoritele ja sõpradele ilusat adventiaega ja rõõmsaid jõule!

Lastekeskuse nimel
Kai Ja Kati

TÄHTPÄEVAD

Pöörduge minu noomimise alla!
Vaata, ma lasen teile voolata
oma vaimu, teen teile teatavaks
oma sõnad.

Õp.1:23

Detsember

- 01.12. Arvi Treirat
- 06.12. Mart Vares
- 11.12. Elmo Kohl
- 13.12. Virge Maton
- 24.12. Liis Usin
- 29.12. Aire Treirat

KASUTATUD RIIETE POOD

STILIKAS

E-R 09.00 - 19.00
L 10.00 - 14.00
Kihelkonna mnt. 3

SÜNDMUSED
05. DETSEMBER, pühapäev

Kõneleb piibliõpetaja Allan Kroll

12. DETSEMBER, pühapäev

Kõneleb Alur Õunpuu;
Issanda surma mälestamine

19. DETSEMBER, pühapäev

Kõneleb Kalmer Koppel; tunnistused

26. DETSEMBER, pühapäev

Kõneleb Tõnu Usin; tunnistused

04.12. KÕNELEB PIIBLIÕPETAJA ALLAN KROLL

NOORTEKAL, KELL 19.00

08.12. AVALIK LOENG

Peakõneleja: **Dr. Grady Shannon McMurtry, CWM**

• Kell. 17.00 „Alused: kahe maailmavaate kontrastid!“

Lektor: Dr. Grady Shannon McMurtry, CWM

• Kell. 19.00 „Dinosauruste maania!“

Lektor: Dr. Grady Shannon McMurtry, CWM

17.12. – ÜLISTUSÕHTU, KELL 19.00

19.12. – PÜHAPÄEVAKOOLI – JA PÄEVAKESKUSE
LASTE JÕULUPIDU, KELL 11.30

24.12. – JÕLULAUPÄEVA JUMALATEENISTUS,
KELL 17.00

26.12. – KOGUDUSE JÕULUÕHTU, KELL 18.00

NELIKAARE KIRIKU TEGEVUS

Koosolekud toimuvad Kaare tn. 6, I korruse saalis

Jumalateenistus	igal pühapäeval	algus kell 11.00
Pühapäevakool	alustab 03. oktoober	
Osadusõhtu	igal teisipäeval	algus kell 19.00
Osadusgrupp	igal kolmapäeval	algus kell 19.00
Palvehommik	igal kolmapäeval	algus kell 10.00 (koos Issanda surma mälestamisega)
Vendade osadus	igal reedel	algus kell 18.00 (Ei detš.)
Palveõhtu	igal reedel	algus kell 19.00
Noortekas	igal laupäeval	algus kell 19.00

• **Pastori kõnetunnid** toimuvad eelneval kokkuleppel.
Alur Õunpuu 533 16153, alur.ounpuu@gmail.com

• **Iga kuu teisel pühapäeval** Issanda surma mälestamine
• **Iga kuu kolmandal pühapäeval** misjoniohver
Toetatakse EKNK Keskuse misjonäre, Kuressaare Pereraadiot
ja kohaliku Nelipühi koguduse misjonitööd.

• **Igal pühapäeval** avatud kohvik, müügil vaimulik kirjandus
ja avatud raamatukogu.

Koguduse koduleht: www.nelikaare.ee

Koguduse juhatus

Pastor: Alur Õunpuu.

Juhatusesimees: Tõnu Usin.

Juhatuseliikmed: Vello Usin,
Kalmer Koppel, Aivar Arge,
Ain Vares

Ülistus: Aivar Arge, Kalmer
Koppel, Virge Siirak,
Karin Reisko

Lastetöö: Angela Koppel,
Marvi Õunpuu, Aave Aagver,
Kristol Arge

Noortetöö:
Janos Usin, Liis Usin

Nelikaare teenistused

Pildiraadios pühap. 15.00
www.pereraadio.com
või igal ajal koguduse kodulehel
www.nelikaare.ee

JÕULUNALJU

Mis on ühist põleväl küünlal
ja janul? – Vesi kustutab need
mõlemad!

Jõulukingid

Peres kasvasid kaksikud poisid, kelle ainus sarnasus oli nende välimuses. Kui üks tundis, et on liiga palav, siis teine arvas, et on liiga külm. Kui üks ütles, et telekas on liiga vali, siis teine arvas, et heli tuleks valjemaks keerata. Kõigis asjus vastupidistena, oli üks igavene optimist ning teine morn pessimist. Selleks, et näha, mis juhtub, tegi isa jõuludel katse. Ta pani pessimisti toa täis igasugu kingitusi mängude ja kõige muu põnevaga. Optimisti tuppa tõi ta aga hunniku hobuse sõnnikut. Õhtul möödus isa pessimisti toast ning leidis ta istumas oma uute kingituste keskel, kibedasti nutmas. „Miks sa nutad, küsis isa?“ „Sest mu sõbrad saavad kadedaks, mul tuleb lugeda kõiki juhendeid enne kui ma saan midagi nende asjadega ette võtta, mul on pidevalt uusi patareisid vaja ja kunagi lähevad mu mänguasjad kõik katki,“ vastas pessimistist kaksik. Möödudes optimistist kaksiku toast, leidis isa ta rõõmust tantsimas keset sõnniku hunnikut. „Mille üle sa nii rõõmus oled?“ küsis ta. Poeg vastas: „Siin kusagil peaks hobune olema!“

Sõdurielu

Noorsõdurile anti ülesandeks olla valves öösel kella 2st kuni hommikuni. Mõnda aega suutis ta anda oma parima, kuid umbes kella 4 ajal hommikul ei suutnud ta enam unega võidelda ning jäi magama. Ta ärkas, leides ohvitseri enda ees seismas. Meenutades karmi karistust vahipostil magama jäämise eest, hoidis see tark noormees veel hetkeks oma pea kummargil. Siis vaatas üles ning ütles tõsisel ilmel: „Aaamen!“

Tõlkis Tiina Usin